

РЕШЕНИЕ

№ 20337

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4784** по описа за **2024** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Авиокомпания "България Еър" АД, чрез процесуалния си представител юрк. Д., срещу решение № 882 от 20.02.2024 г., постановено по НАХД № 16899 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 135-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 427 от 02.11.2023 г., издадено от директор на ГДГП-Аерогари-ГДГП-МВР, с което на касатора, на основание чл. 51 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) е наложено административно наказание - "имуществена санкция", в размер на 2000 лева, за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че не са посочени изчерпателно законовите разпоредби, които са нарушени. Нормата на чл. 19 ал.1 т.1 от ЗЧРБ е неотнoсима към твърдяното нарушение и към качеството превозвач. Сочи, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е бланкетна и преpraщaща и не

съдържа конкретен състав на административно нарушение, като чрез посочването ѝ не се изпълняват изискванията за пълнота на правното основание. Не са посочени изрично и изчерпателно императивните разпоредби на паспортно-визовия режим, които са нарушени, нито са посочени доказателства, които обосновават конкретното нарушение. Основание за налагане на административно наказание не може да бъде бланкетна норма, както се поддържа и от съдебната практика. Посочва аргументи, че пътникът не бил преминавал външни граници на ЕС, за да му е необходима виза, следователно не е осъществено нарушение. Прави се анализ на разпоредби от Регламент №562/2006 и Решение на министерски съвет №284/12.04.2023г. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява.

Ответникът – директор на ГДГП-Аерогари-ГДГП-МВР, чрез юрк. К., оспорва жалбата, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, 13 касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 24.08.2023 г. , в [населено място], на ГПКК-Аерогара С., около 19.30ч. била извършена проверка на влизащи в страната пътници, пристигнали с полет от А. до С. с превозвач „България Еър“ АД. Младши експерт при ГКПП- Аерогара С., А. С., извършил гранична проверка на гражданин на Р Китай С. У.. По време на проверката било установено, че китайския гражданин притежава единствено еднократна шенгенска виза, тип „С“, издадена от У., валидна от 10.07.2023 г. до 04.09.2023 г. Същият не притежавал валидна виза или разрешение за пребиваване в РБ, но независимо от това, превозвачът издал билет и бордна карта на лицето и го превозил до РБ.

Бил съставен протокол за отказ за влизане в страната на китайския граждани, съгласно чл. 8 ЗЧРБ за това, че лицето не притежава валидна входна виза или друго разрешение за пребиваване в страната. За така установеното бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 412/29.09.2023 г. на превозвача "България Еър" АД, като от правна страна нарушението било квалифицирано като такова по чл. 20, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП. Съдът е изложил и правните си изводи за безспорност на извършеното нарушение.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ предвижда, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. Според чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост

от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съдът намира възраженията на касатора за издаване на НП в нарушение на чл. 57 ЗАНН, за неоснователни. В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на лицето. АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид това са издадени при спазване на процесуалните правила. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, че да бъде разбрано от нарушителя. Дадената цифрова правна квалификация, съответства на конкретното деяние.

Касационният съдебен състав не споделя разбирането на оспорващото дружество, че нормата на чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ е бланкетна и не съдържа самостоятелен състав на административно нарушение. В актовете, поставящи началото и края на административнонаказателното производство, безпротиворечиво е направено позоваване на изискването на чл. 6, ал. 1, т. "б" от Регламент (ЕС) № 2016/399. Посочената в НП като нарушена императивна разпоредба - чл. 20, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, вменява изрично задължение за превозвача, нарушаването на което е основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност по чл. 51 ЗЧРБ.

В случая китайският гражданин не е притежавал валидна виза или разрешение за пребиваване, като това не е установено от превозвача преди да извърши услугата по превода.

В чл. 8, ал. 2 и ал. 3 ЗЧРБ са посочени случаите, при които не е необходима виза за влизане в Република България, като по делото не се установяват и дори не се твърдят посочените обстоятелства. Поради това случаят не попада в изключенията за непритежаване на виза, а липсата на такава и съответно неосъществения контрол по нейното наличие от страна на касатора, води на основание за ангажиране на отговорност за превозвача.

Не се споделят доводите на касатора, че при преминаването на вътрешни граници виза не изисква. Република България е страна - членка на ЕС, но не е страна - членка на Ш. пространство и няма вътрешни граници с другите държави от него съгласно Регламент (ЕС) № 562/2006 г. и Регламент (ЕС) № 399/2016 г. на Европейския парламент и съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). В този смисъл, при полет от летище в Ш. пространство към летище на територията на Република България, съответният пътник пресича външна граница, а при кацане в Република България следва да притежава валиден документ за пътуване и виза, даваща му право да пребивава законно на територията на Европейския съюз (извън страните от Шенген). Не се споделят и доводите относно Решение на МС №284/12.04.2023г., предвид факта, че цитираната хипотеза по б.А от същото касае „единна виза“ , валидна за две или за многократни влизания, и след като веднъж е използвана за влизане в държава, прилагаща изцяло достиженията на правото от Шенген, а в

конкретния случай, визата на китайския гражданин е еднократна, т.е посочената хипотеза е неприложима.

Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка на пътника дали притежава валидна виза или разрешение да пребивава, преди да издаде превозен документ - билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, касаторът е допуснал нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 1, вр. чл. 19, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно административнонаказващият орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на касатора и е наложил санкция по реда на чл. 51 ЗЧРБ в предвидения от закона минимален размер 2 000 лева. Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл. 12 ЗАНН. Достигайки до същите изводи, настоящият състав намира, че оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 и 5 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер, който следва да се определи на 80 лева, на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, 13 касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 882 от 20.02.2024 г., постановено по НАХД № 16899 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 135-ти състав.

ОСЪЖДА "България Еър" АД да заплати на Главна дирекция "Гранична полиция" при Министерството на вътрешните работи сумата от 80 лева разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:1. 2.